

"Gidersen yıkılır bu şehir..."

Ne pembe düşler vaadetmişti gece, ne de karabasanlar... Kimbilir belki elleriyle yatırmıştı bizi, bir daha uyanamayacağımız uykulara... Pususundan çıkan yıkım geliyordu sinsice: saklanarak gecenin karanlığına, bir o kadar da gaddarca: sallayarak tabanımızda toprağı, üstümüzdeki kırk yıllık çatımızı... Uyku sersemliğiyle ne olduğunu anlayamadan daha, tonlarca yükün altında bulduk kendimizi, yüreğimizdekinin farkına varmazdan evvel... Hep görüp, duymuştuk böylesi afetleri ama hiç konduramamıştık bahçelerinde ortancalar açan, yollarında nazlı genç kızların dolaştığı, sokaklarında cıvı cıvı, hep bayram sevinci gülüştü, güneş yüzlü çocukların oynadığı, ve her bir köşesinde kadim dostlarla yaşanmış en güzel anların olduğu, doğup büyüdüğümüz bu kente... Gel gör ki içindeydik şimdi başkalarının sandığımız kabusların... Ağladık önce kahredip kaderimize... sonra çaresizliğimize... Tükenen son umutla da düştü son kalemiz... Gün doğmadan neler doğmuştu: ölüm, gözyaşı ve tarifi imkansız acılar... Yer gök mühürlenirken kızıl mührüyle grubun, kimbilirdi ki son kez görüyoruz bu batışı...

Nereden bilebilirdik ki, gün gelip mutlu yuvamızın her tarafının bize

düşman olacağını: yanda duvarların üstte tavanın, odada dolabın... Öfkeyle yere çarpılmış bir nar gibi binlerce taneye bölündük, her bir tanemiz yanarken kıyaslanamaz acılarla... Haramdı soluduğumuz hava, içtiğimiz su, yıkıntının altındakiler tutunmuşken bir cılız solukla, bir sessiz çığlıkla hayata... Şükrederken yaşadığımızı, sanki çekip alıyorduk ellerinden hayatı ve bir avuç toprak daha koyuyorduk üstlerine... Tükenen çarelerin aciziyi bizi böyle yiyip bitiren.

Güneş "ben yokken neler olmuş burada?" dercesine dönüyordu başka ülkelerin sabahından. Oysa kaçımız kavilleşmiştik bugün için, kaçımız toplayıp cesaretini, ne zamandır söyleyemediklerimizi söylemeye karar vermiştik bugün; ama olmadı, olmadı. Erken geldi bu yıl sonbahar buralara, ne dalımda yaprağı koydu, ne de yazdan bir ho anı.

Hayat, yorgun bir tren gibi dönüp bakmadan ardına ayrıldı bu harap istasyondan. Ama yine gelecek bambaşka yolcularıyla... Yine sevdaya düşecek, yine ayrılığı yaşayacak birileri bu şehirde. Hani şair diyordu ya "gidersen yıkılır bu şehir", ama bu kez tersi oldu: önce yıkıldı bu şehir ve sonra sen gittin bir daha dönmemek üzere...